

Salbdelen af det til Jælliget hørende Marketal, med bindende Virkning for samtlige Gjere og Brugere kan vedtages, at der ikke maa sthydes i Haugen — hvilken Bestemmelse ikke er bortfalden ved Grandestævneloven, jfr. det i dens § 7 i Begyndelsen tagne Forbehold — ændret saaledes, at Vedtagelsen skal ske efter de almindelige Regler for Vedtagelser paa Grandestævne, ligesom den ogsaa skal kunne gaa ud paa en blot Indskrænkning af Jagten.

Til § 2.

Til den her i 1ste Stykke optagne, fra Lov 1854 § 6, jfr. Grandestævnelovens § 7, sidste Stykke, hentede Bestemmelse, at der paa Grandestævne af vedkommende Grundbesiddere vil være at tage Beslutning om, hvorledes der skal forholdes med Jaglefangst i Urer, Hjerger og andre lignende Steder, hvor Jugal tages, samt med Hensyn til Omannslej, er overensstemmende med Lagtingets Forslag knyttet den ny Regel, at hvor ingen saadan Vedtægt er oprettet, deles den Fangst, der indvindes, efter de paagældende Brugs Marketal. Denne Tilføjelse er af Lagtinget begrundet ved en Henvisning til, at det ofte kan være i de mindre Lodssejeres Interesse at forhindre Oprettelse af Vedtægter ved Grandestævne, da Mangel af saadanne ikke sjælden medfører, at nogle faa Lodssejere, uden forud at give Medsejernerne Underretning derom, begive sig til Jaglepladserne og tilegne sig hele Udbyttet. Ligesom den saaledes foreslaaede Bestemmelse vil være egnet til at fremme Tilvejebringelsen af Vedtægter, saaledes maa den formentlig erkendes at stemme med Billighed og med de om Sameje i Almindelighed gældende Regler.

§ 6 i Loven af 1854 angaar ogsaa Sælhundefangst, men da Lagtinget med den Motivering, at den Indtægt, Sælhundeplasserne give deres Gjere, er for intet at regne i Sammenligning med den Skade, Sælhunden gør paa Fiskebestanden i de færreste Farvande, har foreslaaet helt at ophæve den bestaaende Fredning af Sælhundeplasser, har man i Tilslutning hertil i nærværende Forslag udeladt saavel den nævnte Bestemmelse som selve Fredningsregelen i den nævnte Lovs § 5.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvem der er delagtig i Retten til Jaglefangst, foreskriver Paragraffens 2det Stykke, der ligeledes som en ny Bestemmelse er indsat af Lagtinget, i Lighed med den i Hauge-loven af 23de Februar 1866 § 5 med Hensyn til Tvistigheder om Græsningsret givne Regel, at faste Bestemmelser om Jagtretten

i enhver Bygd, hvor Retten til at tage Jugal i Jaglepladser ikke er ordnet ved Dom eller andet tinglæst Brev, skulle tages enten ved Overenskomst eller ved Landvæsenkommissionens Afgørelse (jfr. Lov om Oprettelse af Landvæsenkommissioner paa Færøerne af 1ste April 1891), hvilke Bestemmelser blive at tinglese. Saadan Overenskomst skal derhos være afsluttet, eller Indkaldelse til Kommissionen udtagen inden 4 Mar fra Lovens Ikrafttræden, da ellers Rettigheden tilfalder den eller de Bygder, hvortil Jaglepladsen hører, efter det samlede Marketal i Bø eller Hauge, Indmarkens Besiddere, hvis Fangsten af Søjugal i vedkommende Bygd er en Bøen tilkommende Herlighed, og Haugens Besiddere, hvis den paagældende Fangst i vedkommende Bygd er henlagt til Haugerne. Bestemmelsen skal dog ikke gælde Jaglepladser, der danne sig efter Lovens Ikrafttræden.

Til Begrundelse af denne Regel udtales det i Lagtingets Indstilling, at Jaglepladser og „Fjetelænder“, som findes i Fjældsidene, i Reglen ere delte efter Bygdens Marketal, medens Haugen kun strækker sig til Skranten eller Bjærgets øverste Rand. Naar Fangsten i Jaglepladserne ikke er af den Betydning, at der drives aarlig eller jævnlig Jagt i dem af Lodssejernerne i Fjællesskab, er ofte nøjagtigt Kendskab om, til hvilke Forder Pladserne høre, gaaet tabt. Der dannes sig ogsaa af og til nye Jaglepladser dels i Fjældsidene, dels ved Nedstyrning af Urer, hvilende paa Bygdens fælles Forstrand, men med saadanne Urer kan foruden mindre værdifulde Dele af Haugen ogsaa bl. a. være nedstyrtet Dele af tidligere delte Jaglepladser eller Fjetelænder. Der er derfor ikke sjælden Meningsforstel om Ejendomsretten til saadanne nye Jaglepladser, hvilket ofte har til Følge, at den stærkeres Ret bliver den gældende. Søgmaalet for ordinær Ret i saadanne Sager bliver yderst sjælden benyttet, fordi en Mængde Personer ere Interessenter i Ejendoms- og Brugsforholdet.

Til § 3.

Denne Paragraf svarer til § 2 i Loven af 1854, dog at Udtrykket „Jagtretten til Sø“ er ombyttet med det mere korrekte „Jagtretten paa Søterritoriet ved Færøerne“ og Ordene „fri for alle“ ændrede til „fri for enhver dansk Undersaat“.

Til § 4.

Jfr. Lov 1854 § 4, af hvilken Bestemmelsen om Anvendelse af Omannslej af Hensyn til den i nærværende Forslags § 9 givne almindelige Regel her er udeladt.